

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

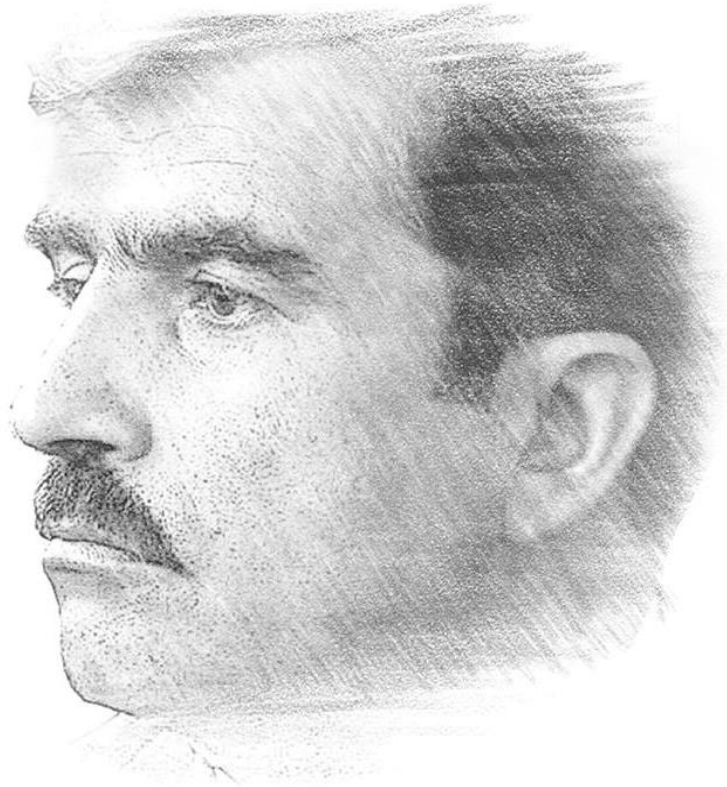
۲۰۲۳/۰۷/۱۶

پوهندوی آصف بهاند

محمدانور وفا سمندر

د مینې، رنبا او غبر استازی

پنځمه برخه

د نړۍ تر ټولو قیمتي او د قدر وړ ډالی:

د وفا سمندر په هر پوست، هره خیره، هره جمله او هر توري کې وفا، رنبا، غبر، هیلې او د ژوند څپې د یوې ډالی په توګه مخاطبینو ته وړاندې کېږي؛ په هغې ټولنه کې چې څوڅلو بېنیت کاله تاوتریخوالي حکومت کړی وي، وهل وژل، وینې تویول او دې ته ورته شیان عادي او منل شوي خبرې ګرځول شوي وي؛ د وفا سمندر پاسنی ډالی به د نړۍ تر ټولو قیمتي او د قدر وړ ډالی نه وي؟

آصف بهاند

د پاڼو شمیره: له 1 تر 3

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په خیر و لولئ

وفاسمندر هرڅه ځانته ليکي او لومړنی مخاطب يې ځان دي، دی هېڅوک نه ردوي او قضاوت هم نه پري کوي، د بل ردول بڼه نه گڼي.

مخکي هم يادونه وشوه چې ارزو عظيمي «د غر نقاس» د وفا سمندر پر ژوند، افکارو، اثارو او د استدلال پر څرنوکالي باندې ليکلي دي، د کتاب په پای کې اغلي ارزو يو نوی او مهم نوبت هم کړی دی او له وفا سمندر سره يې يوه مرکه کړې ده. دا مرکه د ۱۴۰۲ ل کال د وري په اتلسمه (۱۸مه) په « 8 صبح» کې

هم خپره شوې ده. دلته به د **مرکې** ځينې برخې راواخلم، د مرکې دا پوښتنې او ځوابونه به له يوې خوا د ځينو لوستونکو په ذهن کې راپيدا شوو پوښتنو ته بڼه ځوابونه وي او له بلې خوا به په لنډ ډول د انور وفا سمندر د طرز تفکر پېژندنې څرک هم په کې وموندل شي:»

ارزو: وفا صاحب! خبرې دي سپينې مرغلرې دي، ستا خبرو سره د سړي زړه اشنا بڼکاري؛ خو ذهن نه ورباندې پوهېږي. ته دا مني؟

وفا سمندر: ذهن!!! لا تېر کال ما د (بل بدلولو دوزخ) پسي د (خان موندلو برزخ) ۴۸ گامونه وليکل او هلته دا زما دعوه وه، چې د هر وگړي ذهن يو کمپيوټر دی، يوازې په دومره توپير سره، چې د ځنو کمپيوټرونو حافظه زياته د ځنو کمه، ځني يې زياتې وړتياوې لري او ځني بيا لږې وړتياوې لري. خو ټول ذهنونه، پر انسان سپاره کمپيوټرونه دي...

ارزو: که سړی و غواړي ستا ټولې ليکنې په دوه درې کلمو واړوي، نو يوازې «غر، رڼا او مينه» پاتې کېږي. غر، رڼا او مينه زړه ته اشنا دي، د زړه خوښېږي، خو بيا هم څوک بڼايي ستا په مقصد پوه نشي... تاسو په دې کلمو کې څه ليدلي؟

وفا سمندر: زه د غر او رڼا د مکتب شاگرد يم. په دغو دوه درې کلمو کې ټوله انرژي را ټوله ده. زما لپاره تر الهي غر او رڼا بل نېردي او حاضر حقيقت نشته... وپرېرم زما خبرې بل ډول تعبير نشي! بڼه ته يوه سپېڅلې پېغله يې، کت مټ لکه خپله پېغله لور مې داسې يې، نو له تايي نه پټوم، مور تاسو هر يو، خدای غواړو. د هر ژوندي سرنوشت خدای ته ورته دی. نو هغه بايد پيدا کړو. هغه بايد ولټو. هغه ته بايد ځان ورسو. خو خدای په لور نه د سړک لاره ورغلي، نه الوتکه ورتللی شي، نه سپورمکی او نه څوک د پخوا په شان د اوبښ يا آس يا فيل په سپرلی، د هغه سپېڅلې ټاټوبي ته ځان رسولی شي.

ارزو: دا خو ما اورېدلي او لوستي دي؛ خو تاسو څرنگه غر او رڼا يادوي؟

وفا سمندر: ما ووبل، چې زه د کلمې يا غر او رڼا د مکتب شاگرد يم. زه يو لاروی يم. ما ځان خدای ته سپارلی او پرته له خدایه، هېڅ شی راته حقيقي نه برېښي. دا دنيا ماته د خدایي غر او رڼا څېره- بڼه ده ووايم څېرې- بڼکاري. که خدایي عاشقانه نعره نه وي، دنيا يوه شېبه هم نشي پاتې کېدای. او دا راته زړه وايي. خدایي غر را اوري، دغسې يې د الهي نور وړانگې پر هستی او نېستی را خوري دي؛ نو ماته د غر او رڼا له تجربې زياته حقيقي پوهه بله په نظر نه راځي... بيا وایم چې زه د کلام شاگرد يم. د هېڅ شي دعوا نلرم او نه مې په وس ده...

ارزو: دې خبرو دي په چرتونو لاهو کړم... بڼه اوس د عشق يو څه ووايي... زمور په کلتور او خوی او عادت کې خو عشق د دوه نااشنا ځوانانو شديدې عاطفې رابطه بلل کېږي. تا ته عشق څه بڼکاري... دا ځکه وایم، چې ته خو زما د پلار پر ځای يې، خو بيا هم په دې عمر د عشق چيغې وهي... دا ولي؟

وفا سمندر: عشق: اروزجاني! عشق نه ده د وبلو... زما شعرونه يا د چا کلام په ياد نه پاتې کېږي، خو د رحمان بابا دا يو په زړه را شين دی، او دومره مې وېلی اوس يې تاته هم وایم:

**«دا دنيا ده خدای له عشق پيدا کړي
د جمله و مخلوق—اتو پلار دی دا»**

تېرو کلونو کې ما ډېر وليکل او نور ځان سره موافق شوی وم، چې د حقيقت ورکه مرغلره يوازې په ډېرو ليکلو نه موندل کېږي؛ نو بايد څه مهال څه ونه لیکم؛ خو چې په خپل چاپېريال، خپلو خلکو، خپلو خویندو وروڼو، مشرانو او کشرانو په ژوند مې نظر وځغلاوه، نو يو مخ راته د مينې لوړه را تر نظره کېدله. ما ومنله، چې خلک مې، مشران

او همزولي مي، سخت د ميني تړي دي. نو بايد مينه وشي. او تاسو به دا را سره منئ، چي انساني محدوديتونه، دا فرصت نه راکوي، چي يوه يوه ته خور شي، ورور شي، اولاد شي، پلار شي... او د ژوند او سرنوشت بنسکاره او پټ زخمونه او دردونه يي ورته ټکور کړي؛ نو بيا مي د ليکنې لاره ونيوه او (ميني کولو جنت) باغ مي د خپل زړه په سپين اور را پوخ او دغي ميني ته تړي نفوسي ټولني ته وړاندې کړ.

د ميني په اړه فقط دوه حقيقتونه يو ځل بيا افشا کوم:

يو: مينه فقط په کولو تر لاسه کېږي،

دوه: مينه تر ټول برتر الهي قانون دی. او د انسان ذات- اروا- شته، ځکه چي خداي تعالی ورسره مينه کوي.

آرزو: له دومره ډېرې ليکوالې ستا لوی مقصد او مرام څه دی؟

وفا سمندر: په دې هڅه او تلاش کې يم، چي متن، نثر، کلمي دومره سپېڅلي، خالصي او سوچه شي، چي پرته له الهي عشق او سپېڅلي موسيقي بل هېڅ څه په کې پاتې نشي.»

اغلي ارزو د مرکې په پای کې د «وروستی يادښت» ترسرليک لاندې د وفا سمندر د ژوند، اثارو او افکارو تر مطالعې وروسته خپل نظر په لنډ ډول داسې ليکلی دی:

«د وفا سمندر په اړه له دومره مطالعې او دغي ليکنې سره بيا هم نه يم پوهېدلی، چي وفا سمندر څوک دی؟ څه وايي؟ څه غواړي؟ زه له وفا سمندر سره ډېره ناسته يم، هغه زما لپاره معنوي پلار دی، باور وکړئ، چي دومره مي هغه د هغه له خبرو او مجلسه موندلی، هغومره مي د هغه د اثارو په لوستلو نه دی موندلی. زه بيا بيا د هغه اثارو مطالعې ته ناسته يم. خو هغه تل له خپلې ليکلې پنځونې يو قد لوړ ودرېږي.»

ځکه نو بنيابي تاسو يوه - يوه ته هم غوره وي، چي وفا سمندر، فقط دغه شېبه ومومئ، دغه شېبه يي وغږوئ. او دغه شېبه هغه ومومئ، چي څوک دی؟ ولې دی؟ او څه خزانه يي له ځان سره راوړي؟ ځکه نو زما لپاره سخت برېښي، چي وفا سمندر تعريف شي. او دغه تعريف په يوه ادبي حقيقت بدل او نورو نسلونو ته پاتې شي. هغه شېبه په شېبه نوی رنگ راوړي. او دا يي «ځان» دی.

بنيابي يوه لاره دا وي، چي دې کشف ته مور هر يو خپله متي را ونغاړو. «د غرنفاش، ۱۶۴ - ۱۶۵ مخونه»

نور بيا